ta ſiia majaſſe juhtunud. — Hans olnud kawal küllalt oma wastamiſega, et tema ei teada muud, kui leidnud teda ööſel oma jaluotſa kõrwalt.

Hanſu ſüda tukſunud ſees, kenat iluſat ja alandliku neiut nähes. Tema wõtnud nõuuks, ſeda lugu, kuidas ſee ilus neiukene tema katuſſe alla juhtunud, mitte kellegile rääkida, waid ſoowinud teda, kui ta oma kodu ja kohta enam ei tea, wõida ta ſiia teenistuſſe jääda, millega neiu wäga rahul olnud ja warsti teiste hulgas tööd tegi.

Kuud, nädalad ja päewad läinud mööda. Neiu olnud üks wirk ja uſin töötegija. Hans olnud wäga temaga rahul. — Et neiu üks wirk ja töötegija inimene ja pealegi weel ilus oli, ei olnud mitte ime, et Hans teda päew päewalt ikka enam ja enam armastama hakkas; ſee oli ka päris tõſine armastus. Üks aſi aga waewas tema ſüdant! neiu tegi küll kõikſugu naljad teiste tüdrukute ja poiſtega ligi, aga ta ei — naernud. Hans kraapis kõik tarkuſed ja head nõuud kõrwa tagaſt wälja, tüdruku käeſt otſuſt ſaada, mikſpäraſt ta mitte ei naera, aga kõik ilma asjata. — On ikka wiſt üks „kurjaſt“ kiuſatud wale inimene, oli alati tema mõte.

Päew päewalt kaswis aga wastastiku armastus ikka ſuuremaks, kuni wiimaks altari ees õpetaja neid paari pani.

Aastad läkſiwad mööda, ja meie tuttaw abielurahwas elas wäga õnnelikult. Jumal oli neid ka kolme lapſega õnnistanud, kaks poega ja üks tütar. Selle aja ſees ei ole Hanſu naene weel mitte naernud. Ometegi olla tema ühel päewal kolm korda naernud, mida allpool jutuſtama ſaame.

Ühel iluſal Lehe-kuu pühapäewa hommikul ſõitnud nemad kirikuſſe, nii kui nad ikka ristiinimeſe kombel oliwad teinud. Kirikuſſe, parajate jutluſe lõpetuſe ajal, kui õpetaja „Amen“ ütelnud, naernud naene eſimeſt korda, mida Hans wäga imeks pannud. Kodu minnes poole tee peal naernud naene teiſt korda. Hans teinud, et ta ſeſt midagi ei ole teadnud. Parajate, kui õue wärawa ette jõuudnud,